

РЕШЕНИЕ

№ 4994

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 21.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6799** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Х. А. А., гражданин на С., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци, чрез адвокат С. М., с адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу заповед № 5364з-2387/23.06.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на чужденеца е наложена ПАМ временно настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци, във връзка с изпълнение заповед № 5364з-2386/23.06.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход“. В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви, относно обстоятелството, защо административният орган е приел, че е налице опасност от укриване на чужденеца. В същата само съвсем бланкетно е посочено, че спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“. Твърди се, опасност от укриване не съществува. Сочи се, че на чужденеца не е дадена възможност да участва в административното производство по издаването на оспорения акт и да представи доказателства за налагане на по-лека обезпечителна мярка. Твърди се, че в момента не съществува реална възможност за връщане в страната по произход на чужденеца, поради което и задържането му в

СДВНЧ е необосновано. Според правото на Европейския Съюз държавите-членки трябва да извършват процеса на извеждане, прилагайки възможно най-леките принудителни мерки. Твърди се, че наложената мярка по същество представлява нарушение на правото на всеки човек на свободно придвижване и по същество е съпоставимо с лишаване от свобода. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана практика на Съда на Европейския Съюз и Върховния административен съд.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат М. поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Т. оспорва жалбата.

Участвалият в производството по делото представител на СГП намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение рег. № 5364р-14982 от 23.06.2023 г., (л. 18-19), изготвено от началник на отдел ПНМ в дирекция „Миграция“ – МВР до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, в Дирекцията е постъпило уведомление от Държавната агенция за бежанците, видно от което на Х. А. А., гражданин на С. е отказано предоставяне на международна закрила. Решението не е обжалвано и е влязло в сила.

По време на административното производство по предоставяне на международна закрила, на основание чл. 45а от ЗУБ, чужденецът е бил настанен в център от затворен тип при ДАБ, поради това, че самоличността му не е била установено безспорно.

Чуждестранният гражданин не е влязъл на територията на страната по законоустановения ред и не разполага с финансови средства, поради което не може да внесе парична гаранция като обезпечителна мярка.

По отношение на оспорващия не е представена декларация от български гражданин, че последният би поел финансовата му издръжка или би му осигурил жилище, поради което е невъзможно прилагане на алтернативни обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1-3 от ЗЧРБ.

Чужденецът не притежава валидни документи за самоличност.

Направено предложение за налагане на ПАМ – принудително настаняване в СДВНЧ, поради опасност лицето да се укрие и да осуети извеждането си от страната.

Със заповед № 5364з-2386/23.06.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР спрямо чужденеца е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход“.

Вземайки предвид описаните по-горе обстоятелства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 23.06.2023 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд – [населено място] на 07.07.2023 г. (вх. № 25584), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с

изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а именно, че на Х. А. А., гражданин на С. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Друга фактическа предпоставка за налагането на първоначалната ПАМ за задържане е, че чужденецът може да се укрие поради липса на документи за самоличност, липса на постоянен адрес и обстоятелството, че е влязъл на територията на страната не по законовия ред.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3” е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други“.

В случая е безспорно, че Х. А. А. не притежава валидни документи за самоличност, не е влязъл в страната по законовия ред и няма заявен адрес на пребиваване, на който да бъде намерен. Тези обстоятелства правят невъзможно прилагането на алтернативни обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 от ЗУБ.

Не е спорно също, че същият пребивава незаконно на територията на страната, предвид на влязлото в сила решение на Председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставяне на международна закрила.

Няма съмнение, че обстановката в С. и в момента е противоречива, независимо от фактическото прекратяване на гражданската война. Това обстоятелство затруднява извеждането на незаконно пребиваващи чужденци на територията на Република България. От друга страна е общоизвестно, че правителство на С. и бунтовническите сили водят преговори за постигане траен мир в страната с посредничеството на Руската Федерация, Турция и К.. Макар и бавно ситуацията в страната постепенно се нормализира, като икономиката започва бавно да функционира отново. В тази връзка съдът не намира, че е необходимо да се изследва обстоятелството, дали заповедите, за налагане на принудителни административни мерки „Връщане до страната на произход“, спрямо гражданите на С. се изпълняват ефективно или не. При налагането на всяка мярка се прилага индивидуален преценка, съгласно чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и не може да се предполага в самото начало на задържането дали принудителна административна мярка по чл. 39б, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ ще бъде изпълнена или не.

Изложеното и фактът, че към момента общата продължителност на задържането на Х. А. А. далеч не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане на чужденеца в СДВНЧ, сочат наличието на предпоставките за задържането му.

Изпълнението на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход“ не може да бъде осъществено поради липса на документ за самоличност, респективно за пътуване и е налице опасност от укриване на чуждестранния гражданин.

Съдът не намира за основателно направено в жалбата оплакване за липса на мотиви в обжалвания акт. В оспорената заповед са посочени ясно законовите норми и фактическите основания за издаването ѝ – спрямо чужденеца има наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход“ и по отношение на същият съществува опасност от укриване. Макар и кратки, тези мотиви очертават законовия статут на издадения административен акт.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. А., гражданин на С., принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци срещу заповед № 5364з-2387/23.06.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на чужденеца е наложена ПАМ „временно настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци“.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.